

Prologue

“อากาศดีจัง”

น้ำเสียงราบเรียบดังออกมาจากริมฝีปากกระจั๊บ หลังท่อนแขน
เรียวเล็กเลื้อนเปิดประตูกระจกที่กั้นระหว่างระเบียงและห้องนอน
เข้าน้ำอากาศดีจริงตามที่เจ้าของห้องอย่างชลธิคิด แสงแดด
อ่อน ๆ กับลมทะเลที่พัดมาทำให้รู้สึกปลอดโปร่ง อารมณ์ที่ดีอยู่แล้ว
เลยยิ่งดีขึ้นไปอีก

เขาอารมณ์ดีเหมือนคนบ้ามาตลอดทั้งสัปดาห์ หลังจากผล
แอดมิชชั่นประกาศออกมาว่าได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกับพี่
ข้างบ้านอย่างพี่ต้น

จะไม่ให้อารมณ์ดีได้อย่างไรล่ะ ก็ในเมื่อแอบชอบพี่ต้นมาตั้งแต่
เด็ก แม้จะเป็นการแอบรักข้างเดียว อยู่ห่าง ๆ อย่างห่าง ๆ ก็ตาม

ยึดตัวรับอากาศบริสุทธิ์จนเต็มปอด บิดกายอย่างเกียจคร้าน
แล้วยิ้มออกมาเมื่อนึกไปถึงวันแรกที่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย คงจะ
มีโอกาสได้ไปแอบส่องดูพี่ต้นเล่นบาสเหมือนตอนเด็ก หลังจาก

ไม่ได้เห็นเพราะพี่ดันย้ายบ้านไปเรียนที่กรุงเทพฯเมื่อหลายปีที่แล้ว
แต่อีกไม่นานนี้หรอก เราคงจะได้เจอกัน

ดวงตาหลบลึกคู่คม ไบหน้าดูดัน เจ้าของรอยสักรูปสมอเรือ
ที่หน้าอก

“เท่าจั่ง...” ยิ้มมุมปาก หมุนตัวเดินกลับเข้ามาในห้องนอนสีครีม
กว้างขวาง พร้อมหยิบคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กบนโต๊ะทำการบ้านเข้า
ชุดกับเฟอร์นิเจอร์ชิ้นอื่นมาทั้งตัวลงนั่งบนเตียงนุ่ม

คิดถึงพี่ดัน อยาหาว่าเวอร์เลยนะ แต่พอรู้ว่าจะได้เรียนที่
เดียวกัน ก็คิดถึงพี่ชายข้างบ้านแทบจะทุกลมหายใจเข้าออก จนต้อง
ไถหน้าเฟซของเจ้าของไบหน้าดิบเถื่อนดูทุกวัน

เข้านี้ก็เช่นกัน

ชลธีเปิดเข้าไปที่เฟซบุ๊กของตัวเอง คลิกเมาส์หนึ่งครั้งไปที่ช่อง
ค้นหา แทบไม่ต้องเสียเวลารอกพยัญชนะ ชื่อของพี่ดันก็ขึ้นมาเป็น
ชื่อแรก เรียงเร่งให้กดเข้าไปดูอย่างไม่ลังเล

...ไม่ค่อยอัปเดตอะไรหรอก ส่วนมากจะเป็นรูปที่แฟนพี่ดัน
แท็กมา พุดแล้วชวนปวดใจชะมัด คนที่แอบชอบมานานดันมีเจ้าของ
ไปซะแล้ว แถมยังสวยมากอีกด้วย

“ไหนบอกจะแอบชอบอย่างเดียวไง เผลอเอาตัวเองไปเปรียบ
เทียบอีกจนได้”

สะบัดหัวไล่ความคิดของตัวเองออกอย่างรวดเร็ว จากนั้นจึง
เลื่อนดูรูปของอีกฝ่ายต่อ ไม่สามารถบอกได้ว่าชอบรูปไหนมากที่สุด
แต่ถ้าถามว่ารูปไหนประทับใจที่สุด คงจะเป็นรูปตอนที่พี่ดันถอดเสื้อ
เล่นบาส ไซร์รอยสัก และหน้าท้องเป็นลอนหกลอน

จัดว่าเป็นผู้ชายที่โดดเด่นและดูดีมากเลยทีเดียว

“อ้าว! รูปคู่พี่แอมป์หายไปไหนแล้ว” คิ้วโก่งเรียงเส้นสวยขมวด

เข้าหากันจนแทบจะผูกโบได้ ชื่อแอมป์ที่ถูกเอ่ยมาคือคนรักของ
พีตัน ปกติจะมีรูปคู่ของสองคนนี้เต็มไปหมดจนรกสายตา

แต่เช้าวันนี้ไม่มี...นี่นับเป็นเรื่องผิดปกติ ต่อมหนักสืบโคนันจึง
เริ่มต้นทำงาน

และในที่สุดก็ได้คำตอบ เมื่อเห็นว่าเฟซบุ๊กของพีแอมป์ลงรูป
คู่กับผู้ชายคนอื่น ส่วนหน้าโปรไฟล์ของพีตันนั้น

- Live in Bangkok, Thailand
- Single
- Followed by xxxx

“Single...Single...Single!!!” ยกนิ้วตบมือลงวางไว้ข้างเตียงด้วย
ท่อนแขนเต็มสัน เขาหันไปส่องกระจกเพื่อดูหน้าตาของตัวเองใน
เวลานี้ เหมือนจะยิ้มกึ่งหัวเราะ ดูตลกอยู่ไม่น้อย แต่หน้าตาตอนนี้
จะเป็นยังไงก็ช่างเถอะ เพราะว่า

“แม่ครับแม่ พีตันโสด!”

Chapter 01

“แม่...พีตันโสด!”

“อะไรซล เสียงดังแม่ตกใจหมด”

“พีตันโสดไงแม่”

“แล้ว?”

“โธ่แม่! ก็พีเขาโสดแล้วไง ถ้าคนที่เราแอบชอบไม่มีเจ้าของ เราก็มองเขาได้แบบไม่ต้องรู้สึกผิด” อธิบายเหตุผล พร้อมมองแม่ บังเกิดเกล้าเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ในมือเล่น

ในบ้านหลังใหญ่ เขาอาศัยอยู่กับแม่แค่สองคน ส่วนพ่อเสียไปตั้งแต่ยังเด็ก เลยทำให้สนิทกับแม่เป็นพิเศษ เรียกได้ว่าคุยกันทุกเรื่อง รวมถึงเรื่องแอบชอบพีตันด้วย

“แม่รู้แล้ว นี่ก็นั่งคุยกับป้าต่าย แม่เจ้าตันอยู่ เห็นว่าเลิกกันเด็ดขาดเลยรอบนี้ ป้าต่ายบอกว่าตันแทบไม่เป็นผู้เป็นคน ก็อย่างว่า...คบกันมาตั้งเจ็ดแปดปี”

“สงสารจัง บอกป้าต่ายสิแม่ ว่าส่งพีตันมาทางนี้ ชลธิปลดบใจ

ให้เอง” นั่งลงตรงเก้าอี้ข้างแม่น้ำ พร้อมหยิบแอมป์เปิ้ลในจานตรงหน้า ขึ้นกินหน้าตาเฉย “บอกป้าตายเลยว่าจะบิ่ตันใส่กระสอบโยนมาทางนี้”

“ต่อหน้าแก่งให้ได้แบบนี้ะชล เพราะอีกสองสามวันต้น จะมาอยู่ข้างบ้านเรา ที่บ้านสวน”

“ถ้าบิ่ตันเจอผมตอนนี้ พี่เขาก็รู้สิว่าผมเป็นตุ้ด หา!!???” แอมป์เปิ้ลที่กำลังกัดอยู่หล่นลงบนโต๊ะแทบจะในทันที ตากลมโต สีน้าตาลอ่อนหันมองหน้าคนพูด “แม่พูดว่าอะไรนะ”

“บอกว่า ต้นจะมาอยู่ที่ข้างบ้านเรา จะตกใจอะไร ก็บ้านเขา จะมาอยู่ก็ไม่เห็นแปลก”

“แม่พูดจริงนะครีบ ไม่ได้หลอกกันนะ”...แตกตื่น ชัดเจน

“จะไปไหนทำอะไร แต่แม่ว่าต้นเจอเราตอนนี้คงตกใจ ช่วยเอา ที่คาดผมสีชมพูออกจากหัวก่อนเถอะ โบใหญ่กว่าหน้าอีก”

“ผมว่ามันน่ารักดีออก” ชลธิ์ลุกขึ้นจากเก้าอี้ตัวที่นั่ง ฟุ่งไปคว้า หยิบกระจกบานเล็กที่วางไม่ไกลมาถือไว้ในมือ

เขามองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจก หลายปีที่ไม่ได้เจอกัน เขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง แต่ก่อนก็เหมือนเด็กผู้ชายทั่วไปนั่นแหละ เพราะยังไม่รู้ตัวว่าชอบผู้ชาย แต่หลังที่ตันไปเรียนที่กรุงเทพฯ ได้สักพักจนถึงปัจจุบัน ก็เปิดเผยตัวตนว่าไม่สนใจผู้หญิงอย่างเต็มภาคภูมิ

ตากลมโตที่มักใส่คอนแทกต์เลนส์เอาไว้แทนการใส่แว่นสายตา ทำให้ดูน่ารักสดใสอยู่เสมอ จมูกนิค ริมนิปากหน้อย ผิวพรรณก็ขาวใสอย่างเป็นธรรมชาติ ถึงไม่ได้ออกสาวแต่งหญิงมากมาย แต่ดูโดยรวมก็ไม่ใช่ผู้ชายมาดแมนแฮนซั่มอยู่ดี

“แม่ว่าถ้าบิ่ตันเห็นผม จะรู้ใหม่ว่าเป็นเกย์”

“แม่ว่าไม่รู้ ไม่ได้เจอกันหลายปีแล้วนี่”

“ผมกลัวที่ต้นรับไม่ได้ แล้วจะไม่ได้เข้าใกล้ซะดี ที่จริงก็ไม่ขออะไรมากหรอก ขอแค่ได้แอบชอบอยู่ใกล้ๆ นิดเดียวก็พอ”

“ลูกแม่มีก็น้อยจัง ถ้าเป็นแม่นะ ใส่งสุด ทุ่มหมดตัว ได้ไม่ได้ ค่อยว่ากันอีกที แม่ก็ใช้วิธีนี้แหละจิบพอ”

“ก็นั่นแม่ ไม่ใช่ผม ไม่คุยด้วยแล้วดีกว่า จะออกไปตัดผม ขึ้นปลั๊อยให้ยาวกว่านี้จะยิ่งดูสาว” ถอดที่คาดผมสีชมพูมติดิโอบอันใหญ่ ออกจากศีรษะ เสยผมหน้าม้าที่หล่นมาตามกรอบหน้า แล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะลุกขึ้นยืน

“ชลจะเอารถคันไหนออกไป”

“เจ้านมชมพู” หมายถึง Volkswagen New Beetle สีชมพูนมคันโปรด

“อย่าขับเร็วนักล่ะ มันอันตราย”

“ครับ ผมรู้แล้ว”

รถยนต์คันหรูทยานไปตามถนนเลียบริมหาดในจังหวัด

ชลบุรี เพลงในรถถูกเปิดจนดังลั่น ส่วนเจ้าของรถร้องตามอย่างอารมณ์ดี ชลธิชอบถนนเส้นนี้ เพราะด้านหนึ่งสามารถมองเห็นทะเล สะท้อนแสงแดดระยิบระยับตา ส่วนอีกด้านก็เต็มไปด้วยร้านค้า สะท้อนวิถีชีวิตของผู้คน

ในวันนี้ที่แรกเขาตั้งใจว่าจะนอนดูซีรีส์เกาหลีอยู่ที่บ้าน แต่หลังจากได้ยินว่าอีกสองสามวันที่ต้นจะมา เลยคิดว่าออกมาตัดผม นวดหน้า ซักเสื้อผ้าใหม่จะดีกว่า

และคนที่ต้องรับกรรมออกมาเป็นเพื่อนก็ไม่ใช่ใคร เป็นไอ้แก้มเพื่อนสนิทของเขาเอง

ชลธิ์จอดรถแต่ไม่ดับเครื่องยนต์หน้าประตูบ้านหลังหนึ่ง หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร.ออกหาแก้ม และในไม่ช้าร่างโปร่งบอบบางก็ก้าวเข้ามานั่งข้างคนขับ

“จู่ๆ นึกจะชวนออกไปไหนมาไหนก็ชวน แต่งหน้าแทบไม่ทัน แล้วทำไมแกใส่แว่นอะไอ้ชล... ไหนบอกใส่แว่นแล้วไม่แซบ” แก้มดึงเข็มขัดนิรภัยมาคาด ออกแฉวงๆ นิดหน่อยเมื่อเห็นเขาสวมใส่แว่น สายตาแทนคอนแทกต์เลนส์ที่มักใส่เป็นประจำ

“เวลาฉันใส่คอนแทกต์เลนส์ แกว่าฉันน่ารักไหมล่ะ ก็ต้องปกปิดกันไว้บ้าง ต้องรักษาวลสงวนตัวรอทูนหัวมาหา”

“ใครวะ ทูนหัวของคุณหนูชลธิ์”

“ก็มีอยู่คนเดียว ที่ล้ำๆ มีรอยสักรูปสมอเรือตรงหน้าอก”

“พีตันอะนะ คนที่เป็นทูนหัวของชลธิ์ แต่เป็นสามีคนอื่น ถ้ามจริงเถอะ เมื่อไหร่จะเลิกชอบแล้วมีแฟนเป็นตัวเป็นตนสักที แกเองโคตรของโคตรหน้าตาดี บ้านก็รวย จะไปสนอะไรกับผู้ชายที่มีเจ้าของแล้ว”

“เขาเลิกกันแล้ว ยืนยันโดยแม่พีตัน”

“งั้นแกก็จีบเลยดิชล”

“จะบ้าเหวอ พีตันชอบผู้หญิง”

“โหย! นี่มันยุคไหนสมัยไหนกันแล้ววะ เคยชอบผู้หญิงก็เชื่อว่า จะชอบผู้ชายด้วยกันไม่ได้ เบ้าแกติขนาดนี้ เบย์ผู้ก็ดู”

“เอาที่ไหนมาพูดว่าฉันเบย์ดู ไม่มีไม่เคยเว้ย เพราะนอกจากชื่อของขวัญส่งไปให้พีตัน ก็ไม่เคยซื้ออะไรให้ผู้ชายคนไหน”

“บัตรคอนเสิร์ตกับมีตติ้งดาราล่ะ คิวก็ไวกว่าชื่อของขวัญให้พีตันอีก”

“อ้อ...เรื่องนั้นละไว้ในฐานที่เข้าใจแล้วกัน” ชลธิ์ปล่อยมือข้าง

หนึ่งจากพวกมาลัยรถยนต์มาตันแวนสายตาที่เลื่อนตกลงมาที่ปลาย
จมูกขึ้น ก่อนจะหักรถเลี้ยวไปตามทางเข้าของห้างสรรพสินค้า

“แกต้องจับพีดัน ครอบ...”

“ไม่กลัวอะ” เขาตอบรับพร้อมกับสายศีรษะปฏิเสธ

“งั้นก็ช่วยอะไรไม่ได้...นี่ ถ้ามจริงเถอะซล ผู้ชายมีตั้งเยอะตั้ง
เยะ ทำไม่ฝังใจกับคนนี่”

“ไม่รู้สิ” ไม่ได้ตอบคำถามของแก้มตรงๆ แค่ม้ม แล้วย่น
ความคิดของตัวเอง

บ้านของเราสองคนอยู่ติดกัน เพราะแม่พีดันมีพื้นเพเป็นคน
จังหวัดชลบุรี แถมยังเป็นเพื่อนสนิทกับแม่น้ำ เราเลยได้เป็นเพื่อน
เล่นกันตั้งแต่เด็ก แม้ว่าภายหลังพีดันจะย้ายไปอยู่กรุงเทพฯ
เหลือเพียงการไปมาหาสู่ที่นานๆ ครั้งจะเกิดขึ้น

อายุห่างกันกับพีดันแค่สองปี ตอนอนุบาลจนถึงประถมปลาย
เลยได้เรียนโรงเรียนเดียวกัน

รายนั้นเท่ามาตั้งแต่เด็ก ตัวใหญ่กว่าเด็กวัยเดียวกัน เลยมักจะ
ได้เป็นหัวใจประจำโรงเรียน

ความประทับใจของเขามีสต่อพีดันในช่วงวัยเด็กเกิดขึ้นนับ
ครั้งไม่ถ้วน ไม่ว่าจะเป็ตอนที่ถูกแกล้งโดยเด็กประถมที่โตกว่า
เพราะหน้าตาน่ารักเกินไป พีดันก็จะไปทำดีกับเด็กโตพวกนั้นเพื่อ
ล้างแค้นให้ บ่อยครั้งเข้า เลยไม่มีใครกล้าแกล้งเขาสักคน หรือจะ
เป็นตอนที่ครอบครัวเรานัดแนะไปเที่ยวด้วยกัน ครั้งนั้นเขาวิ่งเล่น
แล้วถูกฝั่งต๋อยเท้าจนเดินไม่ไหว ก็ได้พีดันเนี่ยแหละ ที่แบกเขาใส่
หลังเดินกลับไปหาพ่อกับแม่

นอกจากนี้ยังมีความทรงจำอีกหลายอย่างที่เข่าเก็บไว้ เป็น
ความทรงจำดีๆ เป็นใบเบิกทางสู่การแอบรัก

“ซล ไช้ซล ตรงนั้นว่าง เอารถไปจอดดี”

“อ่า...”

“เหม่อลอยไปอีก”

“โทษที เผลอคิดอะไรไปเรื่อย แกจะซื้ออะไรปะแก้ม ฉันว่าฉันจะมาเดินดูของเตรียมไปอยู่หอที่กรุงเทพฯด้วย”

“ไม่รู้ ขอเดินดูก่อนแล้วกัน แล้วแกจะอยู่หอที่ไหนละ ฉันเสียตายน่าที่ไม่ได้ม.เดียวกัน ไม่งั้นจะแชร์ห้องด้วย”

“ยังไม่รู้เลย แต่บอกแม่ไว้แล้วว่าอยากอยู่หอเดียวกับพี่ต้น ไม่รู้จะมีห้องว่างมั๊ย”

“ทำไมไม่แชร์กับพี่เขาไปเลย วันดีคืนดีพี่ต้นเผลอแกจะได้จับปล้ำ อู๊ปส์! นี่ฉันพูดอะไรออกไป”

“...เออ ความคิดดีนี่หว่าแก้ม” ซลหันมองเพื่อนสนิทหลังเดินเข้ามาสู่ภายในตัวห้าง ไข่มือกหยิบออกเมื่อนึกขึ้นได้ “ตื่นมาอีกทีพี่ต้นก็กลายเป็นตัว”

“แกกล้าเหวอ”

“ก็ไม่งง แต่ถ้าขอไปอยู่ด้วยได้ ก็จะได้ใกล้พี่ต้นมากกว่าเดิม”

“ต้องแอบแมนปะ”

“อืม”

“ฉันแอบเป็นแฟนแกให้เอามั๊ย”

“ไม่เอา กลัวโดนฟ้าผ่าตาย...ไอ้แก้ม ฉันว่าผู้ชายคนนั้นเหมือนพี่ต้นเลยอะ” หรีตาลี้มมองร่างสูงในร้านกาแฟ เขาเดินมาทางนี้เพราะอยากกินน้ำหวาน แต่ก่อนจะก้าวขาเข้าไปในร้านก็มีอันสะดุดตากับรูปร่างสูงใหญ่ที่หันหน้ามามองทางนี้พอดี

ดวงตาคมกริบดูต้น จมูกโด่งเป็นสัน ปากหยักอึมนำจูบ

ก็ดูรูปอยู่ทุกวันทำไมจะจำไม่ได้! นั่นมันพี่ต้นตัวจริงเสียงจริง

หล่อจริงไม่ต้องมองผ่านจอ โคตรจะมาดแมน แม้สวมเพียงเสื้อยืด สีขาวพอดีตัวเน้นกล้ามเนื้อล่ำล่ำกับกางเกงยีนธรรมดา ตบท้ายด้วยรองเท้าผ้าใบราคาหลายหลัก

แล้วดูสภาพเขาตอนนี้สิ เสื้อยืดสีชมพูโอเวอร์ไซส์แบบเกาหลี กับกางเกงขาสั้น ติดหน้าม้าขึ้นไปด้วยกับมายเมโลดี ชลธิ์ก็คิดว่าชลธิ์เป็นคนน่าเอ็นดูระดับหนึ่ง

“ไม่! ไม่! ไม่! จะให้พี่ต้นเห็นเขาในเวลานี้ไม่ได้ มันยังไม่ใช้เวลาที่สมควรจะเจอกัน”

“ไหนแม่บอกว่าอีกสองสามวันที่ต้นถึงจะมาไง ไอ้ยกแก้ม ฉันไม่โอเค” คำว่าแซนเพื่อนสาว แล้วเดินก้มหน้าให้พ้นระยะมองเห็น เขาแอบเห็นพี่ต้นมองมานิดหนึ่ง พร้อมกับขมวดคิ้วมองตาม

อย่าเห็นเขาอะ ห้ามเห็นเด็ดขาดเลยตอนนี้

“ไอ้ชล แกจะลากฉันไปไหนวะ”

“อยู่ไม่ได้แล้ว ต้องหนีก่อน!”

“อะไรเนี่ย!”

แก้มร้องโวยวายไปตลอดทางที่ถูกลาก กว่าจะรู้ตัวว่าถูกพาเข้ามาทางบันไดหนีไฟ ก็เป็นตอนที่เขาทรุดตัวลงนั่งหมดสภาพที่ชั้นบันได... หอบเหนื่อย

“พี่ต้นตัวจริง... หล่อกว่าในรูปอีกไอ้แก้ม”

“คนไหนวะ ฉันยังไม่ทันเห็นเลย”

“ที่ใส่เสื้อสีขาว หน้าดู ๆ”

“อ้อ...” แก้มส่งเสียงรับเมื่อทบทวนไปถึงเหตุการณ์ที่ร้านกาแฟ จำลักษณะคร่าว ๆ ได้แม้ไม่ได้มองหน้า แต่หุ่นสูงเตี้ยขนาดนั้นตาถั่วแค่นี้เห็นได้ชัดเจน “เสไฟฟ้ากับหลักกิโลเลยชล”

“ไม่เคยคิดว่าพี่ต้นจะสูงขนาดนั้นเหมือนกัน” ชลธิ์พยายาม

ควบคุมการหายใจของตัวเองให้เป็นปกติ คว่ามือเล็กของแก้มมา
ทาบลงไปตำแหน่งหัวใจของตัวเอง

ตึกตัก ตึกตัก รวดถี่เหมือนเสียงร้วป็นกล

“หัวใจฉันเต้นเร็วมาก”

“แกก็เลยวิ่งหนี?”

“เปล่า ที่วิ่งเพราะยังไม่อยากให้พี่ตื่นเห็นสภาพ หัวฉันมีมาย
เมโลดี้ แต่งตัวดัดจริตนิดหน่อย พี่เขาเห็นฉันปะวะ ถ้าเห็นนี้ทำหน้า
ไม่ถูกเลยนะ”

“ทำไมแกจะต้องกลัวว่าพี่เขาจะรู้ว่าแกเป็นเกย์ด้วย”

“ก่อนพี่ตื่นย้ายบ้าน ฉันยังแมนไง ก็เพิ่งมารู้ตัวว่าชอบผู้ชาย
ตอนที่พี่เขาไปแล้วนั่นแหละ”

“เลยไม่อยากให้เขารู้ว่าแกเปลี่ยนไป กลัวจะเข้าหน้าไม่ติดว่า
งั้นเถอะ”

“ก็ประมาณนั้น”

“แล้วจะทำยังไงต่อ พี่เขามาแล้วเนี่ย”

“ไปตัดผมอย่างที่ตั้งใจก่อน เอาทรงแมน ๆ แล้วก็ซื้อเสื้อผ้าที่
ดูเป็นผู้ชายเปลี่ยนก่อนเข้าบ้าน แกต้องช่วยฉันดูเสื้อผ้าด้วยไอ้แก้ม
ซื้อเผื่อไว้สำหรับใส่หลาย ๆ วันเลย”

“ได้ แต่ขอพักเหนื่อยก่อนนะ ลากวิ่งมาซะไ้”

“หายใจไม่ค่อยทัน รู้สึกจะตายแล้วเหมือนกัน”

สองเพื่อนรักลอบสบตากันหนึ่งครั้ง แล้วในที่สุดก็พร้อมใจกัน
ถอนหายใจออกมา

หลังจากนี้เขาคงจะเป็นชลธิคนแมน คงจะต้องแมนให้พี่ตื่นดู!

Volkswagan New Beetle สีชมพูมณูกจอดอย่าง

เงียบเทียบภายในโรงจอดรถที่เต็มไปด้วยรถหรู ชลธีรู้ดีว่าบ้านตัวเองค่อนข้างจะมีฐานะอยู่มาก อีกทั้งต้นตระกูลก็เป็นผู้ทรงอิทธิพลในจังหวัด ส่งผลให้บ้านที่พักอาศัยหลังใหญ่พอสมควร แต่ไม่มีวันไหนเลยที่จะรู้สึกที่บ้านหลังใหญ่มากเท่าวันนี้ อาจเป็นเพราะหน้าบ้านมีรถคันหนึ่งจอดอยู่...แน่นอนว่าเป็นรถของพี่ต้น เพราะแม่เพิ่งจะไลน์มาบอกว่าพี่ต้นแวะเอาของมาให้ที่บ้าน เลยจัดการเรียกเอาไว้ให้ทานข้าวเย็นด้วยกัน

และทั้งหมดก็คงเป็นสาเหตุที่ทำให้รู้สึกที่บ้านกว้าง เพราะตัวเองตัวหดลีบเล็กลงเรื่อย ๆ

คงจะเป็นภาพที่ตลกไปสักหน่อยกับการที่ต้องเดินย่องเข้าบ้านตัวเอง ยอมรับเลยว่าใจสั้นมาก ยิ่งเดินเข้าใกล้ห้องรับแขกแล้วได้ยินเสียงคุ้ยถังออกมาเป็นระยะใจยิ่งสั้น

ชลธีแนบตัวเข้ากับด้านหนึ่งของกำแพง ใจยังไม่กล้าเดินเข้าไป เขาสำรวจตัวเองในเสื้อผ้าที่แปลกตาอีกครั้ง ยังเน้นเสื้อโอเวอร์ไซส์แต่เปลี่ยนจากสีสดใส เป็นคุมโทนเทา ดำ ขาว แบบมินิมอล พอรวมกับกางเกงสีดำยาวเหมือนสีเสื้อ และเส้นผมที่ถูกตัดจนสั้นลง ก็พบว่าตัวเองดูดีอยู่มาก ดูแมนขึ้นมานิด ติดออกไปทางผู้ชายเรียบร้อยน่ารัก

ทำใจเถอะว่าจนตาย เขาก็หนีคำว่าน่ารักไม่พ้น

“ชล...มาแล้วก็เข้ามาสิลูก ไปยืนทำลับ ๆ ล่อ ๆ อะไรตรงนั้น” เสียงคุณแม่ทำเอาต้องย่นหน้าประหลาด

แม่จะรีบเรียกทำไม ยิ่งทำใจไม่เสร็จเลย

ตื่นเต้นจนมือเย็น แต่เพราะไม่อยากให้มีพิรุณ เลยต้องขานรับออกไป

“ครับ” เดินเข้ามาภายในโถงรับแขกด้วยท่าทางมั่นใจ แต่ใช้สายตามองปลายเท้าตัวเอง ไม่กล้าสบตาใครบางคน

“นี่เหวอครับชลธิ โตขึ้นเยอะ จนผมจำแทบไม่ได้เลย ลูกน้ำตัวเล็กเหมือนน้ำน้ำเลยเนอะ”

“เอ่อ...สวัสดิ์ครับพี่ต้น” ยกมือไหว้ร่างสูงที่นั่งอยู่บนโซฟา พบว่าตัวเองถูกจ้องตั้งแต่หัวจรดเท้า อดหิวในใจไม่ได้เลยกับน้ำเสียงทุ้มต่ำ ก่อนจะตั้งสติเหลือบมองพี่ต้นให้ชัด ๆ หลังจากบังเอิญเจอกันและวิ่งหนีอีกฝ่ายที่ห่าง

ภาวนาให้พี่ต้นจำไอ้เด็กตัวเล็กเสื่อสีชมพูไม่ได้ก็พอ

“ไม่ค่อยยอมกินนะ ต้นยังจำน้องได้มั๊ย ตอนเด็กชอบเดินตามเราตั๋อย ๆ”

“จำหน้าตอนเด็กได้ดีเลยครับ แต่ตอนนี้...ถ้าเจอข้างนอกก็คงจำไม่ได้” พี่ต้นยิ้มส่งมาให้ ดูเหมือนอีกฝ่ายจะฝันยิ้มออกมาเสียมากกว่า ก็คนเพิ่งออกหัดนี่เนอะ จะให้ยิ้มกว้างว่าเริงได้ยังไง

“น่ารักมั๊ย น่ายกให้”

“ครับ?”

“แม่!” ชลธิ์ตัวขาวาบ เกร็งดวงตาจนแข็งหลังแว่นสายตาดอนมองแม่ตัวเอง

ยกให้อะไร ยกอะไรให้!

“ชลจะไปเรียนม.เดียวกับต้นนะ น้ำลิมบอก ยังไงน้ำก็ฝากดูแลน้องด้วย อีกเดือนนิด ๆ ก็เปิดเทอมแล้ว นี่ยังไม่ได้ไปดูหอกันเลย ที่หอเดียวกับต้นพอจะมีห้องว่างมั๊ย ถ้าได้อยู่หอเดียวกัน น้ำจะได้เบาใจเวลาชลโกลหลุโกลตา อยู่กันแค่สองคนมาตลอด เป็นห่วงน้อง ถ้าต้องไปอยู่คนเดียว”

เออดีครับแม่...ช่วยกันทำมาหากิน ช่วยให้ได้ไกลพี่ต้นขึ้นอีกนิด

“ไม่แน่ใจเลยครับ แต่แม่ต่ายบอกว่า อยากให้ชลไปลองอยู่กับผมก่อน เพราะห้องกว้าง แม่อยากให้ชลไปอยู่เป็นเพื่อนผมสักเทอมหนึ่ง เขากลับผมฟังชานแล้วคิดสั้น นาน้ำก็รู้ แม่ผมชอบคิดอะไรเยอะเกินไปแบบนี้แหละ แต่ถ้าชลจะมาอยู่กับผม ไม่รู้ว่าเจ้าตัวจะอึดอัดหรือเปล่า”

ดีมากครับป่าต่าย ผมรักป่าที่สุด!

“ไม่อึดอัดครับ!” เปลอพลาดพูดโพล่งออกไปเสียงดัง แทบระงับอาการตื่นเต้นไว้ไม่ไหว เมื่อได้ยินว่าป่าต่ายจะให้ไปอยู่เป็นเพื่อนที่ต้น “ดีมากเลย ตอนแรกผมกังวลมาก กลัวการต้องไปอยู่คนเดียว”

“งั้นก็ตามนี้ ชลลองไปอยู่กับต้นสักเทอมก่อนก็ดี พอคุณที่คุ้นทางค่อยว่ากันใหม่ แล้วหิวข้าวกันหรือยัง แม่ไปดูดีกว่าว่าวันนี้ป่าแฉ้วทำอะไรกิน เด็ก ๆ คุยกันไปก่อนก็ได้ ถ้าตั้งโต๊ะเรียบร้อยแล้วจะให้คนมาเรียก”

“ครับ” เขารับคำ ยังอดตื่นเต้นกับการเจอหน้าคนที่แอบชอบมานานในรอบหลายปีไม่ได้ ก่อนจะมองแม่ตัวเองเดินเข้ามาใกล้ แล้วกระซิบกระซาบอะไรบางอย่างพอให้ได้ยินกันแค่สองคน

“แม่กับป่าต่ายเปิดทางให้แล้ว สู้เขานะชลธิคนแมน! รวบหัวรวบรวมมาให้ได้”

“แม่...”

ทำไมแม่ไม่เข้าใจ ว่าทางนี้มันน้อยขอแค่ได้อยู่ใกล้ ๆ ก็พอ

“ไง ไม่เจอกันนานทำไมมึงตัวไม่โตขึ้นเลยวะ สูงเลยใหญ่กูนานิดเดียวเอง”

“...เอ่อ พี่ต้นสูงเกินไปมากกว่ามั้งครับ” แทบลิ้มหายใจตอนพี่ต้นเดินเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าเมื่อได้อยู่กันสองต่อสอง แถมพี่ต้น

ยังจับหัวเข่าวัดระดับความสูงอีกด้วย

ระยะประชิดแบบนี้ อดยากจะเป็นลม...พีดันยังแทนตัวเอง
ว่ากู ยิ่งดูดิบเถื่อนขึ้นเป็นกอง

ประทับใจ...

“ไม่นะ เพื่อนกูก็ตัวประมาณนี้ทั้งนั้น ขนาดแฟนกูยังสูงกว่า
มึงเลย ไม่สิเป็นแฟนเก่าแล้ว”

แอบสังเกตเห็นว่าสีหน้าของพีดันดูลดลงเมื่อพูดถึงแฟน
เก่า ก็อย่างว่าเพ็งเลิกกัน ดูท่าว่าจะยังไม่คุ้นเคยกับสถานะโสด และ
ก็เป็นหน้าที่เขาสินะ ที่ต้องรับหายจากอาการตื่นเต้น ชวนพีดัน
เปลี่ยนเรื่องคุย

“ขับรถมาเหนื่อยมั๊ยครับ”

“นิดหน่อย ยิ่งยาวมาจากน่าน พอดีไปเที่ยวกับเพื่อนมา”

“ผมยังไม่เคยไปน่านเลย” เขาเว้นวรรค แล้วพูดต่อ “ตอนแรก
แม่บอกว่าอีกสองวันพีดันจะมา ผมตกใจแล้วก็แปลกใจนิดหน่อย
ตอนแม่ไลน์ไปบอกว่าพีดันที่บ้านแล้ว”

ไม่ใช่แปลกใจนิดหน่อยหรอก เรียกว่าตกใจเหมือนถูกผีหลอก
จะถูกต้องกว่า

“กูไม่รู้จะไปไหน ก็เลยว่่ามานอนพักที่บ้านสวนดีกว่า ทะเล
กับต้นไม้น่าจะทำให้อาการดีขึ้น”

“ครับ”

“แล้วจะไม่อึดอัดแน่นะเรื่องที่ต้องไปอยู่ด้วยกัน”

“ไม่ครับ”

“ถ้าอึดอัดยังงี้ก็บอกได้เลย กูไม่ใช่คนอยู่ร่วมกับคนอื่นยาก
ขนาดเพื่อนกูเป็นบ้า กูยังอยู่กับมันได้...บ้านมึงนี่เปลี่ยนไปเยอะ
เหมือนกันนะ หลายปีมาแล้วที่ไม่ได้มา”

“ครับ หลายปีมากที่ไม่ได้เจอกัน ส่วนใหญ่มีแต่ป่าต๋ายมาหาแม่ ผมสงสัยทุกครั้งแหละ ว่าทำไมพี่ดันกับคุณลุงไม่มาด้วย”

“พอลากไปเมืองนอกทุกปีเดือน แต่เดือนนี้ขอมาพักใจ ตามประสาคนนอกหักนะ”

“เดี๋ยวพี่ก็หาย”

“มึงมาเป็นเพื่อนคุยที่บ้านบ่อย ๆ เหมือนตอนเด็กก็ดีนะ กูจะได้อะไรไม่ต้องคิดถึงเขา”

“ที่นี่ไม่ค่อยมีภูเขา ส่วนใหญ่มีแต่น้ำ มีแต่ทะเล” พุดจบก็ได้ยินเสียงคนตัวโตหัวเราะออกมา ผมที่เพิ่งตัดและเซตมาอย่างดี ถูกขยี้จนยุ่งเหยิงด้วยมือหนัก ๆ

“ยุ่งหมดแล้ว ผมเพิ่งไปตัดผมมา”

“ก็มึงตกลง”

“ตกลงยังไงครับ”

“ช่างเถอะ เอาเป็นว่าดีก็แล้วกัน”

พี่ดันเปลี่ยนจากการขยี้ผมเขา มาลูบเบา ๆ พร้อมยิ้มส่งมาให้จนเห็นฟันขาวเรียงตัวสวยเป็นระเบียบ

“แพ้แล้วครับทูนหัว แพ้การถูกผู้ชายลูบหัวแล้วยิ้มแบบนี้...”

Chapter 02

หลังมื้ออาหารเย็นที่บ้าน ชลธิ์ก็อาสาขับรถมาส่งพี่ต้นที่บ้านหลังติดกัน ไม่ได้คิดว่าพี่ต้นจะหลงทางในบ้านตัวเองเพราะไม่ได้มานาน แต่เพราะอยากเดินชมนกชมไม้ด้วยกันเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง

เขาพบเรื่องน่าแปลกใจของพี่ต้นอีกเรื่องหนึ่ง นอกจากจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้วความดิบเถื่อนก็มากขึ้น ในมือของพี่ต้นตอนนี้ก็มีমনูหรืออยู่ แถมควั่นสีขาวจาง ๆ ที่ปิดตัวในอากาศ ยังเหม็นฉุนจนสลัก

“แฉก...แฉก...”

“เหม็นเหรออ”

“นิดหน่อยครับ ผมไม่ค่อยคุ้นกับกลิ่นมนูหรี่” ตอบออกไปพร้อมยกมือขึ้นปิดจมูก ไม่ได้คิดว่าอีกฝ่ายจะใส่ใจกันขนาดที่จะโยนมนูหรี่ลงที่พื้นแล้วใช้เท้าขยี้ดับ

“มึงไม่ชอบกูก็ไม่สูบ”

“ผมไม่ได้ว่าอะไรครับ แค่ไม่ชอบกลิ่นเฉย ๆ”

“ก็นั่นแหละ ฎไม่ได้เป็นคนสูบจัดนะ แต่ช่วงนี้มีมันแข็ง ๆ เลย
สูบเยอะหน่อย”

“ครับ ถ้าพีแข็ง ฟรุ้งนี้ไปเที่ยวกันมัย ไปดูหนังกัน” เอ่ยชวนคนที่
ทำหน้าที่สลดดูลงไปอีกแล้ว ไม่ชอบให้หน้าหล่อ ๆ ของพีตันเศร้า
แบบนี้เลย ทำไมพีแอมป์ถึงใจร้ายทิ้งไปได้ลงคองะ

“ก็ดี หาอะไรทำ”

“เพราะพีเล่นบาสเหรอกครับ ตัวถึงสูงขนาดนี้” ชลธิ์ขย่มอง
สันกรมของอีกฝ่าย นึกถึงคำพูดของแก้มว่าเขากับพีตันเป็นเสา
ไฟฟ้ากับหลักกิโล

“คงงั้น แต่มึงเตี้ยมาก หน้าก็หวานอย่างกับผู้หญิง”

“ผมเป็นผู้ชาย”...ที่แรดหน่อยเท่านั้นเอง

แรดกับเพื่อน แต่เรียบริ่อยกับผู้...

“เออ...รู้อยู่ ถึงบ้านละ ตามเข้ามาข้างในดิ อยู่เป็นเพื่อนกุ
ก่อน”

“ได้ครับ ผมไม่ได้รับไปไหนอยู่แล้ว” มองคนตัวโตโตไขกัญแจ
เข้าไปในบ้านสองชั้นสไตล์โมเดิร์น พอจะรู้ว่าป่าตายชอบต้นไม้
รอบ ๆ บ้านจึงเต็มไปด้วยกลิ่นของดอกไม้ที่หอมบ้างฉุนบ้างในเวลา
กลางวัน

“แล้วมึงจะกลับบ้านยังไง”

“เดินไงพี แค่นี้เอง”

“ไม่กลัวเหรอ”

“กลัวอะไร แถวนี่ไม่มีอะไรเหรอก ผมอยู่มาตั้งแต่เด็ก”

“ผีไง ไฟทางข้างหน้าก็เสีย มีดจะตายห่า”

“พีตันกลัวเหรอกครับ เลยขู่ผม” หัวเราะออกมานิดหนึ่ง เพราะ
ไม่ใช่คนขี้กลัว จะผีจะตุ๊กแก แมลงสาบก็ไม่กลัวทั้งนั้น เป็นคน

แมน ๆ...แมนจะตาย

“เปล่าไม่ได้กลัว”

“แต่เขาลือกันอยู่นะว่าแถวนี้ผีดุ เพราะที่ตรงนี้เคยเป็นป่าช้าเก่า”

“เมื่อไหร่จะเลิกมุกป่าช้าเก่า ช้าชากจำเจมาก”

“ดูหน้าพีซิด ๆ นะครับ พอพูดเรื่องผีเนี่ย”

“ก็เลิกพูดได้ละ ใจเสียละเนี่ย...เพราะมึงนั่นแหละ รับผิดชอบด้วยการนั่งรอจนกุอาบน้ำเสร็จเลย แล้วค่อยกลับ”

“ตัวก็โตกลัวผีซะงั้น” เขายิ้มออกมาเมื่อถูกลากมานั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่งในบ้าน ไฟยังไม่ได้เปิด มีเพียงแสงสลัวจากนอกบ้านส่องเข้ามาให้มองเห็นกันเท่านั้น

“เจียบชะ”

“ถ้ากลัว คืนนี้ให้ผมนอนเป็นเพื่อนไหมครับ” ไม่รู้อะไรจิตใจให้ชลธิเอ่ยถาม เขามองเงาอีกฝ่ายหนึ่งอยู่นานก่อนที่จะอ้าปากตอบกลับมา

“ก็ดี แล้วเสื้อผ้า?”

“ผมยิ้มรถที่ขับกลับไปเอาแค่แป็บเดียว บ้านเราอยู่ติดกันแค่นี้ เอากุญแจรถมาให้ผมสิครับ ไปแค่แป็บเดียวจริง ๆ” ชลธิยื่นมือออกไปตรงหน้า แสงสลัวพอให้มองเห็นเงากันและกัน พีตันเลยต้องใช้มือคลำหามือเขาเพื่อส่งมอบกุญแจ

สัมผัสของมืออุ่นทำให้ใจเต้นแรง กุญแจรถมาอยู่ในมือแล้ว ก่อนที่ความอุ่นของมือหน้าจะผละออกไปอย่างอ้อยอิ่ง

“ผมว่า เราเปิดไฟกันก่อนดีมั๊ยครับ มีดแบบนี้ เดี่ยวจะเดินชนนั่นชนนี่แล้วได้แผล”

“เออ กุหลิมเปิดไฟนี่หว่า” คนตัวโตบ่นออกมาพร้อมเดินไปที่

สวิตช์ไฟ จากนั้นไม่นานทั่วบริเวณก็ถูกแทนที่ด้วยแสงสว่าง พร้อมกันกับที่เขาลุกขึ้นยืนจากเก้าอี้

“งั้นเดี๋ยวผมมา”

“ไอ้ซล...”

“ครับ?”

“รีบมานะ คินนี่กูไม่อยากอยู่คนเดียว”

ใช้เวลาไม่นานชลธิก็ขับรถกลับมาถึงบ้านสวนอีกครั้ง พร้อมเสื้อผ้าสองชุด เป็นชุดนอนหนึ่งและชุดสำหรับใส่ในวันพรุ่งนี้ อีกหนึ่ง เขาแวะไปบอกแม่ว่ามานอนเป็นเพื่อนที่ตื่นก่อนออกมาแม่รับรู้ด้วยการพยักหน้า แล้วหลังจากนั้นก็หันกลับไปสนใจละครหลังข่าวต่อ

ดับเครื่องยนต์ Lexus ES 350 จนเสียงเงียบสนิท นึกซัดใจมันอยู่บ้างที่ความยาวของตัวรถทำให้รู้สึกไม่ถนัดเพราะส่วนใหญ่เลือกขับแต่รถคันเล็ก แต่กลิ่นน้ำหอมเย็น ๆ กับกลิ่นนิโคตินที่หลงเหลืออยู่ของเจ้าของตัวจริง ก็ทำให้รู้สึกดี

ดูเหมือนพีตันจะอาบน้ำเสร็จได้สักพักแล้วก่อนที่เขาจะมาถึงร่างสูงเลยออกมายืนรอเขาที่หน้าประตู

“ไปนานมาก”

“คิดถึงเธอครับ แค่อียี่สิบนาทีเอง” ยกไม้แขวนเสื้อผ้าขึ้นพาดบ่า อมยิ้มให้แก่มั่นใจที่ตีหน้ายุ่งจนใบหน้าดูตื้นดูขุ่นไปอีก

แต่พีตันไม่ดูหรรษา แค้ใจร้อนกับอารมณ์ร้อนเท่านั้นเอง

“มึงแดกเบียร์มั๊ย”

“ไม่ครับ พี่ตามสบายเลย ผมดื่มไม่เป็น” หยดยื่นในโก๊คนตัวสูงเมื่อเดินต่อไปไม่ได้ เขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นสบู่ที่ออกมาจากตัวอีกฝ่าย

ที่ต้นในเวลานี้สวมเพียงกางเกงนอนตัวเดียวไม่ได้สวมเสื้อ มัด
กล้ามเนื้อที่เคยมองผ่านภาพถ่ายเลยดูสมจริง “รีบเข้าบ้านเถอะครับ
มายืนถอดเสื้อตากน้ำค้าง ผมงกลัวผีไม่สบาย”

“แข็งแรงขนาดนี้ ภูไม่ป่วยง่าย ๆ หรือก”

“กันไว้ดีกว่าแก้แน่” เขายิ้มกว้างขึ้นอีกครั้ง มองรอยสักรูป
สมอเรือหมุนตัวกลับเป็นแผ่นหลังกว้าง มองท่อนขาขวามุ่งหน้าเข้า
สู่อุ้งบ้าน แล้วเดินนำไปยังห้องครัว

นานแล้วที่เขาไม่ได้เข้ามานั่งเล่นในบ้านสวนหลังนี้ ขนาดของ
มันไม่ได้กว้างขวางมากเมื่อเปรียบเทียบกับบ้านเขา แต่ก็ได้คับ
แคบเกินไปจนรู้สึกอึดอัด เรียกว่ากำลังดี ขนาดพอดีที่จะเห็นอีก
คนในสายตาได้ตลอด

“ไปอาบน้ำไป จะได้นอน มึงจะใช้ห้องน้ำข้างบนก็ได้ หรือ
ตรงนี้ก็ได้อ แล้วแต่สะดวกเลย”

“ครับ แล้วพี่ต้นจะทำอะไร ตีมเบียร์?”

“ไม่อะ ไม่มีเพื่อนแตก ภูก็ไม่กิน เดินมาเอาน้ำเปล่า เอามั้ย
ภูเทให้”

“ไม่เป็นไรครับ ผมรีบอาบน้ำก่อนดีกว่า พี่ขับรถมาเหนื่อย ๆ
จะได้รีบพัก” ชลธิเดินเอาเสื้อผ้าสำหรับใส่ในวันพรุ่งนี้ไปพาดไว้กับ
โซฟาส่วนหนึ่ง ที่สำหรับใส่นอน เขาตั้งใจเดินถือเข้าไปในห้องน้ำด้วย

ถ้าไม่ติดว่าเสียงทุ่มเรียกให้หยุดไว้ก่อน

“มึงจะเข้าไปอาบน้ำทั้งที่ใส่แว่นหรือชล”

“ลืมเลยว่าตัวเองใส่แว่นอยู่” กำลังจะหยิบแว่นออกให้พ้นหน้า
ตามคำท้วง แต่ดูเหมือนว่าคนที่วางแก้วน้ำบนเคาน์เตอร์ทำครัว
จะไวกว่า เพราะก้าวเท้าแค่ไม่กี่ก้าวก็ถึงตัว แล้วถือวิสาสะถอดแว่น
สายตาออกให้เอง

สายตาเขาสันนุอยู่ระดับหนึ่ง มากพอที่จะทำให้มองภาพตรงหน้าเลือนราง เลยไม่ได้เห็นว่าสายตาของพี่ต้นตอนนั้นมองมาอย่างไร

“เหมือนผู้หญิงสิ ถ้ามีนมกับผมยาวนี่ใช่เลย” ไม่พูดเปล่า มือไม้พี่ต้นยังจับมาที่หน้าอกเขา เล่นเอาหน้าร้อนวูบ กระดกตัวถอยหนีแทบไม่ทัน

“ถ้าพี่พูดแบบนี้อีกทีผมจะโกรธ”

“โกรธกูเรื่อง?...”

“ผมเป็นผู้ชาย”...เขาคงไม่คิดโกรธพี่ต้นที่หาว่าเขาเหมือนผู้หญิง แต่จะโกรธมากกว่าถ้าอีกฝ่ายถึงเนื้อถึงตัวกันบ่อยแบบนี้เรื่อย ๆ ตอนเป็นเด็กเรานอนกอดกัน หอมแก้มกันได้ เพราะยังไม่รู้เรื่อง แต่ตอนนี้เขาไวกับสัมผัสพี่ต้นมาก อยู่ห่างกันไว้น่าจะดีกว่า

“เพื่อนกูยังเหมือนผู้ชายมากกว่ามึงเลย”

“ถ้าพี่มัวแต่ยื่นชวนผมคุย เมื่อไหร่ผมจะได้เข้าไปอาบน้ำสระครับ”

“...เห็นหน้างี้ ๆ หัวร้อนง่ายเหมือนกันนะเราอะ จะเข้าก็เข้าไปเลย กูจะไปนั่งดูทีวีรอ”

“ก็ดีครับ เพราะผมอาบน่านาน” ไม่ขัดขืนการที่อีกฝ่ายดันหลังเขาให้เข้าไปในห้องน้ำ พอเท้าเปล่าได้สัมผัสความชื้น ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่ประตูถูกปิดลง

“หอมแล้ว สะอาดแล้ว มึงไม่ต้องอาบเยอะหรอก”

...หอมแล้ว? ดมแล้วหรือไงถึงได้รู้ว่าหอม

ชลธิ์ใช้เวลาอยู่ในห้องน่านานจริงอย่างที่พูด กว่าจะออกจากห้องน้ำมาพร้อมชุดนอนได้ คนตัวโตที่นั่งดูทีวีก็เอนกายนอนกอดอกหลับตาแน่นิ่งไปเรียบร้อย

เขาไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายหลับลึกหรือเปล่า แต่การที่เดินมาหยุด อยู่ใกล้แล้วที่ต้นยังไม่รู้สึกตัวก็ตีความได้ว่าลึกพอสมควร แต่พอจะ เดินไปหาผ้าห่มมาให้ เสียงทุ้มต่ำก็ดังขึ้นทั้งที่เจ้าตัวยังหลับตา

“มึงจะไปไหน”

“หาผ้าห่มมาให้ครับ พี่ตื่นไม่ได้หลับเหออ”

“ไม่หลับ พักนี้นอนนอนไม่ค่อยหลับ”

“กินไม่ลง นอนไม่ค่อยได้ ตรออมีใจหนัก จะแย่นะครับ” ว่า ออกมาพร้อมรอยยิ้ม แอบสังเกตเห็นอีกฝ่ายตั้งแต่ที่โต๊ะอาหาร พี่ตื่น กินไปไม่กี่คำก็วางช้อน พลอยทำให้เขาอึดใจไปด้วย

“กูจะสูบบุหรี่ มันจะมีกลิ่นติดนิดหน่อย นอนเตียงเดียวกันได้ ไร้มัย ถ้าไม่ได้กูจะไม่สูบ”

“ได้ครับไม่มีปัญหา” เขาตอบรับพลางมองร่างสูงเดินนำไปบน ชั้นสองของตัวบ้าน ก่อนจะเดินตามขึ้นไปอย่างคนที่คุ้นทางดี

จำได้ว่าห้องของพี่ต้นต้องเดินไปทางขวาหลังเดินขึ้นมาสุดชั้น บันได เป็นห้องเล็ก ๆ มีระเบียงยื่นออกไปข้างหน้า กั้นภายนอก ภายในด้วยกระจกเลื่อนบานใส ไม่มีผ้าม่านปิด

“กูจะออกไปดูดข้างนอก”

“มวนเดียวพอนะครับ มันไม่ดี”

“อ้อ มวนเดียว”

ชลธีเดินไปหย่อนตัวนั่งบนเตียงกว้าง มองพี่ต้นเลื่อนกระจก ออกไปสูบบุหรี่ แผ่นหลังนั้นดูเหงาหงอยคล้ายกับว่ากำลังนึกถึงใคร บางคนอยู่

ไม่รู้ว่ามีลมเลื่อนไปหรือเปล่า ว่ายังมีเขาอยู่ตรงนี้อีกคน

เป็นเพื่อนคุยคลายเหงาให้ได้ถ้าอีกฝ่ายต้องการ ยั้งนั่งอยู่ ตรงนี้หรือพี่ต้นเดินกลับมา อยู่ตรงนี้ถ้าพี่ต้นไม่อยากอยู่คนเดียว

...

อีกสักพักใหญ่ทีเดียว กว่าร่างสูงเปลือยเปล่าที่นอนบนจะกลับเข้ามาพร้อมกลิ่นนิโคตินจาง ๆ เป็นเวลาเดียวกับที่เขาเลือกเอามุมหนึ่งบนเตียงกว้างสำหรับนอน

“ผมนอนฝั่งนี้ได้ใช่ไหมครับ หรือพี่จะนอนตรงนี้”

“มึงนอนเถอะ ภูนอนตรงไหนก็ได้”

“พี่รีบนอนสิครับ พักผ่อนบ้าง จะได้ไม่โทรมไปมากกว่านี้” เขาทิ้งตัวลงนอนพร้อมคว้าผ้าวมผืนหนาขึ้นมาห่ม หลังจากอุณภูมิในห้องลดลงเพราะเครื่องปรับอากาศ

“โทรมก็ไม่ใช่ไรหรอก ไม่ได้มีใครมาเป็นห่วง”

“เยอะแยะออกครับ ป้าตายคนนึงละ”...แล้วก็เขาด้วย

พูดจบก็พลิกตัวนอนตะแคงหันหลังให้คนตัวโต เขายังคงลืมตาโพล่งจึ่งเห็นว่าไฟในห้องถูกดับลงแล้ว และแรงยุบยวบสั้นไหวของเตียงสปริงก็บอกได้ดีว่าพัต้นนอนลงแล้วเช่นกัน

กลิ่นนิโคตินยังอยู่ พอรวมกับกลิ่นสบู่ก็ทำเอาลมหายใจติดขัด

“มึงเคยรักใครมั้ยะ”

“เคยครับ แต่ผมไม่ได้คาดหวัง เพราะรู้อยู่แล้วว่าเขาคงจะไม่รักตอบ”

“ไม่เจ็บเหรอ”

“ไม่ครับ ผมไม่อยากเป็นเจ้าของเขา แคได้แอบรัก ได้แสดงความเป็นห่วง ได้คอยปลอบใจอยู่ข้าง ๆ ในวันที่เขาเจ็บก็พอแล้ว”

“มีเหรอวะ รักที่ไม่อยากเป็นเจ้าของ”

“ผมว่า นอนกันเถอะครับ ราตรีสวัสดิ์นะครับพัต้น”

“เออ ราตรีสวัสดิ์”

พินหลับตาลง ช่มอารมณ์ เมื่อเสียงที่พูดอยู่เมื่อครู่เงียบลงไป

แล้ว ต้องใช้ความพยายามอย่างมาก ไม่ให้หันไปมองคนที่นอนร่วมเตียงเดียวกัน

นั่นนะสิ มีเหรอะ รักที่ไม่อยากเป็นเจ้าของ ขนาดเขาที่ตั้งใจว่าจะขอแค่ได้อยู่ใกล้ พอได้ใกล้เข้าจริง ใจยังฝันฟุ้งไปว่าถูกกอด

แม้จะรู้ทั้งรู้ ว่าการคิดแบบนี้มันไม่เป็นผลดีกับตัวเองเอาซะเลย

ชลธิจำไม่ได้ว่าตัวเองเผลอหลับไปตั้งแต่ตอนไหน แต่มา รู้สึกตัวอีกทีตอนที่แสงอ่อน ๆ ของพระอาทิตย์พาดทับตัว เขาคิดว่าพระอาทิตย์คงจะไม่ทำให้เขาร้อนมากเท่าไร แต่อาการอึดอัดกายก็ทำให้ต้องลืมตาขึ้นมอง

“พีตัน...” รู้แล้วว่าสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้เขารู้สึกร้อนคืออะไร มันน่าจะเกิดจากแขนหนาใหญ่ของคนตัวโตที่นอนคว่ำหน้าอยู่พาดมาทับ แล้วพอยกออก อีกฝ่ายก็ส่งเสียงครางฮือไม่พอใจ ลากเขากลับไปเป็นที่รองแขนอีกครั้ง

“พีตันตื่น!”

“กูจะนอน!”

“แขนพีทับตัวผมอยู่ ตัวพีก็หนัก ผมยกแขนพีออกไม่ได้ ตื่นก่อนสิครับ ตอนนี้อยู่แล้วด้วย” ชลธิใช้แรงที่มีเขย่าปลุกคนตัวโต แม้พีตันจะมีอาการงัวเงีย แต่ก็มึสติพอจะจับแขนเขาที่เขย่าอยู่ให้หยุด

และระลึกได้ว่าเขาเป็นใคร

“ไม่อยากตื่นเลย ไม่ได้หลับลึกอย่างนี้มานานแล้ว”

“ก็ดีแล้วนี่ครับ”

“อยู่ที่นี้สบายใจดี”

“ไม่ก็เป็นเพราะพีเหนื่อยจากการเดินทางไกล”

“เหรวอะ ก็อาจจะใช่ ก็โมงแล้วเนี่ย” แขนยาวที่เคยพาดไว้บนตัวเขา ปายเบะปะไปตามเตียงกว้าง ฟีดันควานหาโทรศัพท์ไม่นานนักก็เจอ “สิบโมง แล้วใครโทร.มาเยอะแยวะ...แอมป์?”

“จะโทร.กลับมั้ยครับ” เขาถามพลางลุกขึ้นนั่ง พร้อมจะเดินออกไปให้อีกฝ่ายได้มีพื้นที่ส่วนตัว “ถ้าพี่จะโทร.กลับผมจะออกไปข้างนอก”

“ไม่ละ ไม่อยากคุย”

“ครับ”

“แล้ววันนี้มีงชวณกุไปดูหนังใช่ปะ อาบน้ำแต่งตัวไปกินข้าวเที่ยงที่ห้างเลยแล้วกัน สายขนาดนี้แล้ว”

“พี่อยากกินอะไร”

“เนื่ออย่าง กูชอบกินเนื่อ”

“ได้ แต่ว่าพี่ต้นครับ เมื่อคืนผมลืมหยิบกระเป๋าใส่ตางค์มา เตี่ยววานพี่ขับรถพาผมไปเอากระเป๋าที่บ้านก่อน”

“ไม่ต้องหรอก กูเลี้ยง มึงห้ามปฏิเสธด้วย”

“อย่างนั้นก็ได้ครับ แล้วไว้วันหลังผมจะเลี้ยงพี่คืน วันไหนดี”

“วันที่กูช่วยมึงขนของเข้าหอก็ได้ น่าจะหิวมาก ระดับคุณชายชลธิ ให้มึงเลี้ยงอะไรดีวะ”

“อะไรก็ได้ที่พี่อยากกิน แต่ตอนนี้พี่ต้องหาแวนมาให้ผมใส่ก่อน เพราะเมาซี้ตาด้วย สายตาสั้นด้วย มองอะไรไม่เห็นเลย” ชลธิยิ้มมุมปาก ถูกขยี้ผมเบา ๆ ก่อนที่พี่ต้นจะลุกไปหาแวนมาให้ใส่

“ขนาดเมาซี้ตา มึงยังดูดีอยู่เลยชล”

เขามาถึงห้างสรรพสินค้าพร้อมกับพี่ต้นในเวลาเกือบเที่ยง ไปซื้อตั๋วหนังเรื่องที่ชอบดู ก่อนจะมานั่งบั้งเนื้อในร้านเนื้ออย่าง

“มึงรู้ปะ ว่ากูไม่ได้กินเนื้ออย่างมานานมาก”

“ทำไมล่ะครับ” มองหน้าพี่ตันที่จู้ ๆ ก็พูดเรื่องการกินเนื้ออย่าง
ขึ้นมา อาจจะมีเพราะตีมีเบียร์ร่วมไปด้วย หรือเพราะอยากจะ
เล่าออกมาเฉย ๆ ก็ไม่รู้ได้

“แอมป์ไม่กินเนื้อ มั่งสวิริติเลยแหละ”

“พี่ยังคิดถึงพี่แอมป์มากเหวอครับ” อาจจะเป็นเพราะคำพูดของ
เขาไปกระตุ้นความรู้สึกอะไรบางอย่างของพี่ตันเข้า สุดท้ายคนที่เริ่ม
เปิดประเด็นเรื่องเนื้ออย่างก็เงียบลงเหลือเพียงการคืบเนื้อเข้าปาก
ซ้ำ ๆ พร้อมพูดไปด้วย

“ก็มาก กูกับแอมป์คบกันมานาน กูวาดอนาคตไว้แล้วว่าอยาก
ให้มีเขาอยู่ด้วย แต่สุดท้ายเขาก็เลือกคนอื่น”

“อาจจะเพราะว่าพี่กับเขาไม่ใช่คู่กัน พี่ตันหน้าตาดีจะตาย หา
แฟนใหม่สวย ๆ ได้สบาย”

“มึงรู้อะไรมั๊ยซล กูไม่เคยมองใครสวยกว่าแอมป์เลย”

“ผมเคยเห็นรูปพี่แอมป์...รูปคู่กับพี่ ก็สวยจริง ๆ ครับ ผม
ไม่เถียง” ซลริพลิดด้านเนื้อที่กำลังจะสุกบนเตา เขาพูดเรื่องของ
พี่ตันออกมาได้อย่างหน้าตาเฉย แม้จะแอบมีหน่วง ๆ บ้าง แต่ก็
ไม่ได้มากถึงขนาดที่ทนไม่ได้ “เนื้อครับ มันสุกแล้ว”

“ขอบใจ”

“พี่ไม่ลองหาใครมาตามใจดูล่ะครับ เขาบอกกันว่า ถ้าอกหัก
แล้วอยากลืมได้ไว ให้หาคนมาตามใจ”

“ไม่เอาอะ ขออยู่เฉย ๆ ดีกว่า กูยังลืมคนเก่าไม่ได้เลย ไม่
อยากให้คนใหม่ไม่สบายใจ ช่วงนี้ถ้ากูเหงากูก็คุยกับแม่บ้าง คุยกับ
มึงบ้าง หรือมึงมีปัญหา ทำไม แคว้นเดียวรำคาญกูแล้วเหวอ”

“ใครจะไปรำคาญพี่ ผมก็อยู่คุยกับพี่ได้เรื่อย ๆ แหละ อีกอย่าง

เดี๋ยวก็ต้องไปอยู่หอด้วยกัน พี่ไม่ได้เหงาหรอก ผมเรื่องเยอะ ผม
 รู้ตัว” ซลธียิ้มแล้วคืบเนื้อเพิ่มใส่ในงานของพี่ต้น พอเห็นว่าเปียร์ของ
 อีกฝ่ายหมดขวด และดูท่าเจ้าตัวจะสั่งเพิ่ม ที่คืบเนื้อสแตนเลสในมือ
 ก็ดีเข้าไปที่หลังมือ “พอแล้วครับ ห้ามเมาเพราะผมไม่ขับรถพี่
 มัธยม ผมขับไม่ถนัด”

“น้องหรือแม่วะเนี่ย”

“น้องสิครับ หรือพี่เห็นผมเป็นคนอื่น” เขาหัวเราะออกมา
 ขอบพี่ต้นเวลาทำหน้าที่ดูมากกว่าทำหน้าที่เศร้า

“เออ...แล้วจะคืบให้ทำไมเยอะแยะวะเนี่ย แบ่งกันสิ มึงจะได้
 ตัวโตกว่านี้”

“ไม่ละพี่ พอดีผมไว้หุ่น”

ระหว่างที่ผลัดคืบเนื้อใส่งานกันไปมาเพราะเริ่มรู้สึกอึด จู่ ๆ
 โทรศัพท์ที่วางอยู่ข้างตัวของพี่ต้นก็ดังขึ้น รายชื่อที่ปรากฏขึ้นมา
 ทำเอาสีหน้าและแววตาร่างสูงเปลี่ยนไป ไม่ต้องบอกก็รับรู้ได้ว่า
 ใครโทร.เข้ามา

“แอมป์นะ” และก็ได้รับการยืนยันจากปากพี่ต้นเอง

“จะคุยหรือเปล่าครับ”

“ไม่อยากครับ ปล่อยมันสั้นอยู่อย่างนี้แหละ ตอนงูอยากคุย
 อยากเคลียร์ เขาไม่คุยกับกูเอง”

“จบไม่สวยสินะครับ แบบนี้” พยักหน้าอย่างเข้าใจ ก่อนจะ
 เอื้อมมือไปหยิบโทรศัพท์ของอีกฝ่ายมาวางไว้ข้างตัว “ฝากผมไว้
 ดึกว่า พี่จะได้ไม่ต้องเห็น”

“อิม” พี่ต้นก้มหน้าลงคืบเนื้อในงานมาใส่ปาก ก่อนจะเงยหน้า
 ขึ้นมาเอ่ยบอกเขาเสียงเรียบ “แต่กว่ากูไปคุยกับแอมป์ให้จบเรื่อง
 ดึกว่า กูขอโทรศัพท์คืนหน่อย”

“ก็ได้ครับ” เขาถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ละมือจากการ
ย่างเนือบนเตา ส่งโทรศัพท์ที่ยังสั่นอยู่อย่างต่อเนืองคืนให้พี่ตัน เขา
เห็นเต็มสองตาของตัวเอง ว่าคนที่โทร.เข้ามา ก็ยังเป็นคนเดิม “ผมว่า
เขาคงมีเรื่องสำคัญจะคุยกับพี่ ถึงได้โทร.ติดกันขนาดนี้”

“อืม...เดี๋ยวจะมา มึงนั่งรอๆตรงนี้ก่อนนะ”

ไม่ได้ตอบรับอะไรออกมา เพียงแค่มองร่างสูงของพี่ตันลุก
หายไปด้วยความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก มันเหมือนจะจุกในอก รู้สึก
แน่นจนกระเดือกอะไรเข้าไปไม่ลง

Chapter 03

นั่งรอคนที่บอกว่าจะหายออกไป ‘แป็บเดียว’ มาได้เกือบสองชั่วโมงแล้ว แต่ก็ยังไม่มีความหวังว่าพี่ต้นจะกลับมาสักที ป่านนี้หนังที่บอกว่าจะไปดูด้วยกันคงขายไปได้เกือบครึ่งเรื่อง แต่นั่นก็ไม่สำคัญเท่ากับการที่ต้องมาติดแหงกอยู่ในร้านอาหารที่เต็มไปด้วยควันและกลิ่นเนื่ออย่าง

มันผิดนิสัยปกติของเขาไปมากกับการนั่งรอ คงจะลุกไปจ่ายเงินและเดินออกไปเมื่อชั่วโมงที่แล้ว คิดที่ว่าวันนี้ไม่ได้มาตัวเปล่าเลยต้องรอคนตัวโตกลับมาจัดการค่าอาหาร

เสียงแค้นหัวเราะดังมาจากลำคอเล็ก เขามองเงาสะท้อนของตัวเองจากผนังกระจกที่บขของร้าน นึกสงสัยเหมือนกันแหละว่าตัวเองมาทำอะไรที่นี่

ตั้งใจมากินข้าว ดูหนัง สุดท้ายคือนั่งมองตาอย่างเนื่อค่อยๆ ไหม้และเกรียมไป

ถ้าไม่ใช่เพราะเขาใจเย็นมาก คงอดทนรอมาไม่ได้ถึงขนาดนี้

“ชล...กูขอโทษ” เสียงที่ตั้งมาจากด้านหลังเรียกให้หันกลับไปมอง เป็นพีดันที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามา...พร้อมกับคำขอโทษ

“ไม่เป็นไรครับ พี่รีบจ่ายเงินเถอะ ผมอยากกลับบ้านแล้ว”

“มีงิกรธกูปะเนี่ย เดี่ยวกูซื้อตั๋วหนังให้ใหม่ละ” พีดันทำสีหน้าสำนึกผิด มองเขาที่ยืนทำหน้าที่เรียบนิ่งไม่แสดงอาการอะไรออกมาทั้งนั้น

“ไม่ได้โกรธครับ ผมเข้าใจ หนังไว้คราวหลังดีกว่าครับ ผมรอข้างนอกนะ” ขยับเลื่อนเก้าอี้เสียงเบา มองใบหน้าหล่อของอีกฝ่ายพยักรับ แล้วเบี่ยงตัวให้เขาเดินออกไปทางหน้าประตู

รถยนต์ Lexus ES 350 คันเดิมแล่นไปตามถนนเลียบบาด

อย่างเงิบเงียบหลังออกจากห้างสรรพสินค้าได้สักพัก ชลธินั่งมองข้างทางอย่างที่ชอบทำ หลงไหลและมีเมามาไปกับกลิ่นนิโคตินจาง ๆ ที่ผสมรวมกับกลิ่นน้ำหอมของพีดันได้เป็นอย่างดี

เขาเงิบเพราะไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ส่วนพีดันก็คงเงิบเพราะกำลังใช้ความคิด

ไม่รู้ว่าการหายไปนานหลายชั่วโมงเพื่อคุยโทรศัพท์ของอีกฝ่ายได้ข้อสรุปอย่างไรบ้าง แต่ที่แน่ ๆ คงไม่ดีเท่าไร เพราะจากสีหน้าไม่สู้ดี เดี่ยวโกรธเดี๋ยวเศร้าก็ทำให้เขาคิดว่าควรปล่อยให้อีกฝ่ายอยู่เงิบ ๆ แต่ดูเหมือนพีดันจะไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น หนนี้เลยเริ่มชวนเขาคุยขึ้นมาก่อน

“มีงิใช้น้ำหอมอะไรวะชล หอมดี”

“พีดันได้กลิ่นด้วยหรอครับ ผมว่าในรถมีแต่กลิ่นบุหรืกับน้ำหอมพี”

“ไม่ กูได้กลิ่นแต่กลิ่นมีงิ มันหอมอ่อน ๆ ได้กลิ่นแล้วสบายใจ

ดี เมื่อคืนที่ก๊วนนอนหลับสนิทก็น่าจะเพราะกลิ่นนี้แหละ”

“ผมจำไม่ได้ว่าใส่ น้ำหอมยี่ห้ออะไร ชอบฉีดไว้ที่เสื้อผ้ามากกว่า ถ้าฉีดที่ผิวเลยผิวจะไหม้ ผมว่าผมแพ้แอลกอฮอล์” ชลธิยกเสื้อยืดตัวเองขึ้นดม เขาไม่ใช่คนที่ใส่ น้ำหอมจัด และไม่คิดว่าการฉีดบาง ๆ จะทำให้พีดันได้กลิ่น

“งี้ก็แตกเหล่าไม่ได้ดิ”

“ผมไม่ดื่มอยู่แล้วครับ บอกไปแล้วตั้งแต่เมื่อคืน”

“ชล เรื่องวันนี้กูขอโทษจริง ๆ นะ กูเคลียร์กับแอมป์ไม่ลงตัว มัวแต่โมโหอยู่เลยลืมว่ามึงรออยู่ที่ร้าน”

“ผมเสียมารยาทตามได้มั๊ยครับ ใครตัดใครไม่ขาด พีดันหรือพี่แอมป์” เอนหลังพิงกับเบาะรถ ก่อนลอบหันมามองด้านข้างของพีดัน

“ทั้งคู่ มันเหมือนคาราคาซัง เขาอยากกลับมา แต่พอกูถามถึงคนใหม่ของเขา เขาก็ตอบอะไรไม่ได้เลย”

“ยังอยากอยู่ด้วยกันหรือเปล่า พีดันต้องตอบตัวเองก่อนนะ”

“ไม่รู้ว่ะ กูกับแอมป์ทะเลาะกันบ่อย หลัง ๆ ยิ่งหนัก พอเลิกกันใจนิ่งกูก็สบายใจ แต่อีกใจกูก็รู้สึกว่าคุณชีวิตกูขาดอะไรไปบางอย่าง”

“พี่อาจจะแค่สับสน แล้วพีดันตอบเขาไปว่ายังไง...”

“กูขอเวลา ขอทบทวน ถ้ายังรักอยู่ กูจะกลับไปหาเขาเอง”

“ผมจะไม่ถามพี่ ว่าเวลาที่พี่ขนานท่าไหร่ แต่ผมจะอยู่เป็นเพื่อนพี่จนกว่าพี่จะไม่ต้องการ ถึงแม้พี่จะทิ้งผมไว้ที่ร้านเนี่ยอย่างตั้งสองชั่วโมงก็เถอะ” หันหน้าออกไปมองทะเลด้านนอกตามเดิม เขามอ้มเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะต่ำ ๆ ดังออกมา

“มึงนี่ก็ผูกใจเจ็บเหมือนกันเนอะ”

“ผมไม่ค่อยโกรธ แต่ถ้าโกรธแล้วผมฝังใจ”

“กูจะพยายามไม่ทำให้มึงโกรธ เย็นนี้ไปเล่นบาสกันมัยย๋ เมื่อเข้าขับรถผ่านสนามบาสที่เคยเล่นสมัยประถมเห็นว่ายังอยู่ดี”

“เอาสิครับ ตอนเย็นผมเห็นคนไปเล่นกันเยอะแยะ” เขาหลับตาลงเมื่อพูดจบ ไม่ต้องการจะสนทนาอะไรต่อ และพอพีดันเห็นว่าเขาหลับตา ก็ไม่ได้กวนอะไรอีกเช่นกัน

สนามบาสเกตบอลที่พีดันหมายถึง เป็นสนามกลางแจ้ง เล็ก ๆ ของชุมชน วันปกติจะเต็มไปด้วยผู้คน แต่ไม่ใช่วันนี้ เพราะฝนที่ตกหนักเพิ่งขาดเม็ดไปเมื่อสักครู่ สนามยังคงเฉอะแฉะ มีแอ่งน้ำเล็ก ๆ ท่วมซัง แถมกลิ่นดินกลิ่นหญ้าก็คลุ้งขึ้นมาลอยอวลไปทั่วบริเวณ

แต่ทว่าดูเหมือนคนตัวโตจะไม่สนใจบรรยากาศรอบตัว เดินลงสนามพร้อมลูกบาส ความมืดจากเวลาค่ำถูกขจัดด้วยหลอดไฟดวงโต

“มันและขนาดนี้ พี่จะเล่นจริงดิ”

“เออ กูอยากออกแรงหน่อย สมองมันตัน ๆ” พีดันหันมาฉีกยิ้มกว้างใส่เขาที่กำลังเดินไปหาที่นั่ง แสงไฟในเวลานี้สะท้อนจิวเวลรีสีเงินที่หูกับที่คิ้วจนวิบวับเป็นประกาย

“ผมเพิ่งเห็นว่าพี่ใส่จิวที่ผมซื้อส่งไปให้ด้วย” จิวที่คิ้วข้างซ้ายนั้น ชลธีจำได้ว่าเป็นคนซื้อส่งไปให้เมื่อวันเกิดปีที่แล้วเพราะเห็นรูปว่าอีกฝ่ายเจาะคิ้ว เกือบจะไม่ได้สังเกตเห็นว่าพีดันใส่ แต่พอมองให้ดี ก็คิดว่าจิวอันนี้เหมาะกับพีดันจริง ๆ

“กูชอบอันนี้ที่สุด เคยเปลี่ยนไปใส่อันอื่น แต่สุดท้ายก็ต้องกลับมาใส่อันนี้” ไม่รู้ทำไมเหมือนกัน

“อย่าไปสนใจเลยครับว่าทำไม พี่ชอบผมก็ดีใจแล้ว มันเหมาะ

กับพินะ เดือนดี”

“กูเถื่อนตรงไหนวะเนี่ย”

“หู คิ้ว แล้วก็รอยสักตรงหน้าอก ผมว่าจะถามพินานแล้วว่า
รูปสมอเรือที่สักมีความหมายมั้ยครับ”

“มี สมอเรือคืออุปกรณ์ที่ใช้ยึดเรือกับพื้นทะเล กูสักไว้ที่หัวใจ
ข้างซ้าย หมายถึงจะยึดมันแค่รักเดียว...เสียวปะ เพื่อนกูชอบว่ากู”

“ไม่ครับ ผมอยากสักบ้าง”

“สมอเรืออะนะ”

“มายเมโลต์มั้งครับ” ซลธิหัวเราะออกมาตอนที่เห็นคนหน้าดู
ย่นคิ้วให้ตัวการ์ตูนสุดจะนุ่มน้มที่เขาโปรดปราน แต่ถ้าหากให้สักเป็น
ลายมายเมโลต์จริงๆ ก็คงจะไม่ไหว

ความเจ็บปวด ไม่เหมาะกับอะไรที่ดูนุ่มน้ม และเป็นสีพาสเทล

“ไปขอน้ำน้าก่อน ถ้าน้ำน้าอนุญาตกูจะพาไปสัก”

“ครับ ว่าจะลองขอดู พี่ไปเล่นบาสเถอะ ผมนั่งรอ”

“หืม? ให้กูเล่นคนเดียว ไม่ต้องเลยไอ้ซล มึงนั่นแหละลงมา
เล่นกับกู ไหนมึงบอกว่าคนเยอะงะวะ ไม่เห็นมีใครเลย”

“ก็ฝนมันตกไม่มีใครอยากออกจากบ้านมาเล่นหรอก นอกจาก
พี่”

“มึงไง ออกมากับกูอยู่นะ”

“ผมพูดเมื่อไหร่ว่าผมอยากออกมา พี่นั่นแหละบังคับผม” ซลธิ
ลุกขึ้นยืนจากจุดที่ตัวเองนั่ง เดินช้าๆ ไปหาคนที่ยืนกลางสนาม

“เอ้า! กูผิดอีก แล้วมึงเล่นเป็นไ่มั้ย บาสเนี่ย”

“ไม่เป็นครับ แต่เห็นพี่ไม่มีเพื่อนเล่นเลยตั้งใจว่าจะลงสนาม
มาเล่นเป็นเพื่อน แค่เลี้ยงลูกแล้วก็ซู้ตีไ่มั้ยครับ ไม่น่าจะยาก”

“กูจะออมมือให้ก็แล้วกัน”

...

ชลธีอยากย้อนเวลากลับไปกลืนคำพูดว่าไม่น่าจะยากของตัวเองลงคอ การเล่นบาสเกตบอลกับคนที่มิสรีระร่างกายต่างกันเกินไปทำให้เขาเสียเปรียบ ขาสั้นวิ่งแทบตายกว่าจะได้ครึ่งสนาม แต่ช่วงขายาว ๆ ของพีตันก้าวไม่กี่ก้าวก็ได้ทั้งสนามแล้ว

ไม่ยุติธรรม และไม่สนุกเลย

เขาทิ้งตัวลงกลางสนามในตอนที่ยังรู้สึกหมดแรง ถอดแว่นออกมาเมื่อใบหน้าร้อนผ่าวและเหงื่อก็ไหลตลอดเวลา

“ครึ่งชั่วโมงเอง หมดแรงแล้วเหอวะ”

“ไม่ไหวแล้วพี ร้อนจนจะเป็นลม” กระจี้อเสื่อระบายความร้อน เงยมองพีตันยืนเดาะลูกบาสเสียงดังอยู่ใกล้ ๆ

“ถอดเสื่อดิ จะได้คลายร้อน มึงดูร้อนมากจริง ๆ แหะชล ตัวมึงแดงทั้งตัวเลย เอาเร็วถอดเสื่อเดี๋ยวเป็นลม”

“ไม่ถอด น่าอายจะตาย”

“จะอายทำไม”

“ไม่ต้องถอดก็ได้ครับ ผมไม่เป็นไร” ยังคงยืนย่นไม่ถอดเสื่อแต่ใช้มือกระจี้อหนักขึ้นเรื่อย ๆ

“เดี๋ยวมึงก็เป็นลม ถอดเลย มึงจะถอดดี ๆ หรือให้กูถอด”

“แล้วทำไมพีต้องมาบังคับให้ผมถอดเสื่อด้วยเนี่ย เฮ้ย! ไล้พีตัน ผมไม่ถอด” เขาขยับตัวหนีมือใหญ่ของพีตันที่ตรงเข้ามาคว่ำชายเสื้อเขาให้เลิกขึ้น สองขายาว ๆ คร่อมอยู่เหนือตัวเขาในท่ายืน

“ก็มึงลีลา เป็นลมตายห่า ลำบากกูแบกอีก”

เสียงติดจะหงุดหงิดดังขึ้น และในไม่ช้าเสื้อยืดสีดำตัวใหญ่กว่าตัวของเขาก็ถูกถอดออกทางศีรษะ

“ถ้ามึงอายุถูถอดเป็นเพื่อนก็ได้”

“พี่จะถอดกีเรื่องของพี่ แต่เอาเสื้อผมคืนมาเลย” ชลธิคิดว่าเสื้อที่อยู่บนมืออีกฝ่ายกลับมา เขาใช้มันบดบังร่างกายชาวโพลนของตัวเอง แต่ยังคงถูกคนที่ถอดเสื้อออกเป็นเพื่อนแซวอยู่ดี

“มึงเขินหัวนมสีชมพูเหรอะวะ”

“พี่นี่แม่งน่าโมโหจริง ๆ” พอสวมเสื้อกลับไปตามเดิมได้ ก็ลุกขึ้นยืนเตรียมเดินหนีไปอีกทาง

เรื่องอะไรมาถอดเสื้อกันวะ เรื่องอะไรมาแซวเรื่องหัวนมสีชมพู

“แล้วนั่นมึงจะไปไหนไอ้ซล”

“ซื้อน้ำกิน...เดี๋ยวผมมา”

“มึงโกรธอะไรเนี่ย เรื่องกุถอดเสื้อมึงอ่านะ”

“ไม่ได้โกรธครับ ไมโกรธก็ได้”

“เออ แต่กูมีอะไรจะบอก”

“อะไรครับ” หมุนตัวกลับมาเผชิญหน้าพีดันตาชุ่น หัวคิ้วขมวดลงนิดหนึ่ง เมื่อพยายามเพ่งสิ่งของในมือของอีกฝ่าย

“มึงลืมนั่น” และชี้ พีดันเป็นคนเดินเอามาใส่ให้เองกับมือ

...

ชลธิเดินหอบเกลือแร่สองขวดกับน้ำเปล่าขวดใหญ่กลับมาที่สนามบาส เขายังเห็นพีดันกึ่งเดินกึ่งวิ่งอยู่ในสนามด้วยสภาพที่เริ่มมีเหงื่อซึมไปตามร่างกาย

นั่งลงในจุดที่วางของเอาไว้ในตอนแรก ลงมือเปิดขวดเกลือแร่ดื่มดับกระหายโดยไม่คิดจะลงสนามไปเล่นอีก เชื่อกันว่าคนอย่างชลธิ ไม่เหมาะกับการเล่นกีฬา เพราะถนัดนั่งดูและส่งแรงใจเชียร์มากกว่า

รสชาติหวานเย็นของเกลือแร่ไหลลงสู่ลำคอซ้า ๆ พอปริมาณพร่องลงไปครึ่งขวด เขาก็หยุดดื่มแล้วนั่งมองคนที่ยังอยู่ในสนาม

แอบชื่นชมเรือนร่างของคนที่แอบชอบ

พีดันหุ่นดีจัง หลงเสน่ห์ความดิบเถื่อนนี้ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง
เข้าไปแล้ว อยากสัมผัสทั้งหมด หน้าอกกับกล้ามเนื้อจะแน่นตาม
อย่างที่ตาเห็นหรือเปล่า ส่วนเนื้อตัวของพีดันในเวลานี้ก็คงจะ
ร้อนจัดและเหนอะหนะไปด้วยเหงื่อไคล

อิจฉาคนที่ถูกพีดันกอดซะหมด

สะบัดไล่ความคิดตัวเองทิ้งเมื่อรู้สึกตัว เขาไม่ได้คิดจะอิจฉา
ใคร แต่เหมือนสติจะเลอะเลือนชั่วคราว จนลืมความตั้งใจที่ขอแค่
ได้ใกล้ก็พอ

มีตัวตนอยู่ในวงโคจร ได้หมุนรอบจุดศูนย์กลางอย่างพีดันก็
พอแล้ว

คิ้วโก่งเหนือดวงตากกลมโตเล็กขึ้นเมื่อเสียงเหยาะฝีเท้าตรงเข้า
มาใกล้ ผิวขาวเหลืองของพีดันขึ้นริ้วสีแดงไปตามแก้ม ความร้อนนำ
จะเล่นงานหนัก จนคนตัวโตคิดว่าขวิดน้ำของเขาไปเปิดราดรดหัว
ตัวเอง

“ขวิดละห้าสิบบ ผมบวกค่าเดินกับค่าแบกด้วย”

“หน้าเลือด จันเอน้ำมึงคินไป” เส้นผมสีดำสนิทเปียกชุ่มลงมา
ตามหน้าผาก และพีดันก็คินน้ำที่เขาแก้งบอกว่าคิดราคาให้ด้วย
การสะบัดไล่

“เปียกหมดแล้วครับ”

“ก็กูอยากให้มีเปียกไป แต่น้ำเกาะเต็มแวนเลยวะชล มอง
เห็นมัย เอมานี่ดีเดี่ยวเซ็ดให้”

ชลธิ์ค่อย ๆ ลดมือที่ใช้กันน้ำเมื่อครู่ลงเพื่อมองภาพตรงหน้า
เพราะระยะระหว่างกันที่ใกล้เกินไปและไม่ได้ทันตั้งตัว แวนที่พราว
ไปด้วยหยดน้ำเลยถูกพีดันยึดมันไปไว้ในมือ

เขามองภาพเลื่อนรางของคนตัวสูงเดินไปเหยียบเสื่อของตัวเอง
ขึ้นมาขีดเลนส์แว่น ไม่นานมันก็ถูกใส่กลับไปที่ตำแหน่งเดิม

“เอาเสื่อขีด ทำให้มัวมากครับ”

“เอาน่า ใส่ไปก่อน กลับบ้านแล้วมึงค่อยหาน้ำยาขีด”

“แล้วพีดันอยากกลับหรือยัง” เขาถามออกมาพลงขยับแว่น
ให้พอดีกับใบหน้า ไอร์ออนจัดของพีดันแผ่ออกมาจนเขารู้สึกได้ มัน
ชวนให้ปั่นป่วนแปลก ๆ ยิ่งรวมกับกลิ่นเหม็นผสมน้ำหอม ยิ่งให้ความ
รู้สึกเหมือนถูกตึงตูด

“กลับเลยก็ได้ คินนี่มึงจะนอนที่ไหน”

“บ้านตัวเองครับ แต่ถ้าพียอยากให้ไปนอนด้วยก็ได้”

“งั้นมานอนเป็นเพื่อนหน่อย อย่าเพิ่งรำคาญกูนะ ช่วงนี้
งอแง”

“ก็บอกแล้วไงครับ ว่าผมจะอยู่เป็นเพื่อนพီးเอง ถ้าพีดต้องการ”

ชลธีจอตรกของตัวเองไว้ใต้ต้นไม้ต้นหนึ่งภายในบ้านสวน

ตอนเกือบจะสี่ทุ่ม ใจจริงเขาอยากเอาโพลีคัสซิมพумаใช้เพราะคุ้นเคย
กับคันทัน แต่เมื่อคิดไปคิดมาก็ได้คำตอบว่า คงไม่มีผู้ชายมาดแมน
ที่ไหนซัปรดสีหวาน ๆ เลยเลือกหยิบกุญแจรถคันอื่นมาใช้แทน

ทันทีที่เดินลงจากรถนิโคตินดูน ๆ ก็ลอยมาให้ได้กลิ่นพร้อม
กับกลิ่นหอมของดอกไม้ ที่มาของกลิ่นดูเหมือนจะอยู่สูงขึ้นไป
ทางศีรษะ แล้วพอเขามองขึ้นไปที่ระเบียงบ้านชั้นสองก็เห็นร่างสูง
ที่คุ้นต้ายืนพนควันชุ่นออกมาทางริมฝีปาก

สูบบุหรี่อีกแล้ว พีดันสูบจัดเกินไปแล้ว

“สูบบุหรี่อีกแล้วนะครับ วันนี้สูบลหลายมวนแล้วนะ” ตะโกน
ขึ้นไปพร้อมยื่นกอดอกมองอยู่หน้าบ้าน วางมาด สร้างอำนาจ แต่

เชื่อเถอะว่าไม่น่ากลัว

“หลายมวนที่ไหน มึงก็เวอร์ไป เข้าบ้านมาเร็ว”

“ถามจริงเถอะพี่ อยากรู้อะไรจริง ๆ หรือแค่อยากทำร้ายตัวเอง พี่เป็นนักกีฬาของพวกนี้ไม่ดีกับปอด พี่น่าจะรู้ดีกว่าผม ถ้าเหตุผลที่พี่สูบเป็นเพราะว่าพี่เครียด ผมว่าหาวิธีระบายความเครียดอย่างอื่นเถอะครับ ไปดำน้ำตกปลาดูปะการังก็ได้ ผมพาไปเอง” เขาไม่ได้เดินเข้าไปในบ้านตามที่ต้นบอก ยังคงยืนหน้าคุยกับคนตัวสูงด้านนอก พร้อมมองเก้าอี้ที่เก้บที่เก้บที่เกิดขึ้นจากการที่อีกฝ่ายชะงักและหยุดสูบ

“โอเค ภูเขาหยุดแล้ว เข้าบ้านมาได้” บุหรี่ในมือถูกดันส่วนปลายเข้ากับโครงเหล็กของระเบียง พอเปลวไฟที่ใช้เผาไหม้มอดดับลง ครึ่งมวนที่เหลือก็ถูกโยนทิ้งลงไปจนถึงขยะ แต่ดูเหมือนยังลังเลในการจะโยนของ Marlboro ice blast ตามลงไป

“ของนั้นเก็บไว้ก่อนก็ได้ครับ เผื่อคืนนี้พี่อยากรู้อะไรจริง ๆ จะได้ไม่ต้องเดือดร้อนไปหาซื้อ”

“มึงนี่รู้ใจจัง รู้ดีกว่ากูล่วงหน้าจะทิ้งหรือไม่ทิ้ง”

“ผมก็แค่สังเกตจากตาพี่” ชลธิ์เลิกเงยหน้าคุย ใช้สองนิ้วชี้บริเวณดวงตา ถอนหายใจก้าวเท้าเข้าสู่ตัวบ้าน แต่ยังไม่ทันที่จะเดินขึ้นไปด้านบน เสียงฝีเท้าที่เดินลงบันไดมาก็สั่งให้เขาหยุดเพื่อยืนรอ

“กูหิว” คำบอกเล่าสั้น ๆ ง่าย ๆ จากคนตัวโตที่ตั้งมาให้ได้ยิน และการเดินไปยังห้องครัวก็บอกให้รู้ว่าอีกฝ่ายลงมาทำอะไร

“จะกินอะไรครับ”

“มาม่ามั้ง กูทำอย่างอื่นไม่เป็น เอาด้วยมั้ย”

“ผมอิม แต่ขอผมดูก่อนว่าตู้เย็นในบ้านพี่มีอะไรพอจะทำได้บ้าง นอกจากต้มมาม่ากิน” เขาเดินไปวางเสื้อผ้ากับของใช้ที่ขนมา

จากบ้านตัวเองที่ไซฟาเหมือนกับเมือวาน แล้วเดินตามร่างสูงเข้าไปในห้องครัว

“มีของสดอยู่มั้ง เหมือนแม่จะให้แม่บ้านซื้อมาแช่ไว้ก่อนจะมาให้มา”

“จริงด้วยครับ เยอะแยะเลย ถ้าพี่ไม่ทำกินมันก็จะเน่าเอาอนะ” ก้มตัวลงมองของในตู้เย็น คิดเมนูที่ทำไม่ยากออกมา “ผัดวุ้นเส้นกินได้ไหมครับ จะได้ไม่ต้องหุงข้าว”

“ได้ดี ดีกว่ามาฆ่าเยอะเลย”

ชลธิสได้พูดอะไรออกมาอีก เขาแค่หยิบวัตถุดิบที่จำเป็นออกมาจากตู้เย็น แล้วหอบเอาไปวางไว้ที่เคาน์เตอร์ทำครัว ตั้งใจว่าจะลงมือทำ แต่คิดว่าคนตัวโตที่มีกลิ่นนิโคตินผสมกลิ่นสบู่ยังไม่ยอมเดินออกไป

“จะเป็นลูกมือเหรอครับ”

“กูทำไม่เป็น แต่กูอยากดู”

“ระวังน้ำมันกระเด็นละกัน”

“ดูมึงหยิบนู่นจับนี่ แม่งเพลินกว่าดูนูหรืออีก”

“ก็ผมบอกแล้วว่ามึงตั้งหลายวิธี ที่ทำให้พี่หายเครียด...แกมไม่ต้องทำร้ายตัวเองด้วย แล้วตกลงที่คิดได้ยัง ว่าพรุ่งนี้อยากไปดำน้ำดูปะการัง หรือตกปลา”

“ดูหนัง แก่ตัวเรื่องวันนี้”

“งั้นผมคงต้องขอเบอร์ติดต่อพี่ไว้ แล้วก็พกกระเป๋าเงินไปด้วย” พยักหน้ารับ เขาไม่คิดจะขัดใจอะไรที่ต้น เพียงแคโยนหมุสับที่เพิ่งเอาออกมาจากตู้เย็นลงในกระทะที่ตั้งน้ำมันจนร้อนจัด แล้วถอยหลังให้พื้นที่กระเด็น ส่วนคนที่หลบไม่ทันก็รับกรรมไป

“โอ๊ย! ร้อน”

“มันเป็นกรรมไงพี่ เพราะพี่ปล่อยผมนั่งดมควันเนื้ออย่าง
คนเดียว” เลิกคิ้วมองคนที่ลูกหนีน้ำมันกระเด็น ไบหน้าเขาเรียบนิ่ง
แม้ในใจจะแอบสะใจอยู่บ้างก็ตาม

“สีหน้ามึงดูสะใจมาก”

“ยอมรับก็ได้ครับ ว่าผมสมน้ำหน้าพี่อยู่”